

Beekzichers in Beeld | Portret van drie vrijwilligers

Landgoed Beekzicht kent vele gezichten. Wie wonen, werken en recreëren er? Maak deze keer kennis met Pip Gilmore, Cecile Wiersema en Lauren Vredegoor, vrijwilligers op landgoed Beekzicht.

Door Heide Uenk

Onderdeel zijn van een geheel

Het is een stralende voorjaarsochtend als ik afsprek in de moes- en rozentuin met de 3 vrijwilligers van Beekzicht. Er hangt een ontspannen sfeer en op verschillende plekken in het park zijn vrijwilligers bezig met werkzaamheden om de tuin en het park voorjaarsklaar te maken.

Pip Gilmore, één van de vrijwilligers die de moestuin van Beekzicht ieder jaar voorziet van de lekkerste groenten, werkt in de kleine kas het zaadplan bij.

“Ik ben sinds drie jaar betrokken bij de ontwikkelingen in de moestuin. De vraag kwam of mensen het leuk vonden de moestuin weer nieuw leven in te blazen. Voor mij is dat een echte uitdaging. Ik vind het leuk om zelf voedsel te verbouwen, maar de hele cyclus van zaaien tot oogsten op wat grotere schaal in een moestuin is voor mij nieuw. Ik verbreed hier mijn kennis en omdat we het samen doen leren we ook weer van elkaar. Ik zou er ook voor kunnen kiezen om ergens een moestuin op een complex te huren. Maar ik voel me aangetrokken tot het buitengebied, de samenwerking met de moestuingroep en te weten dat ik onderdeel ben van een groter geheel, in dit geval een prachtig landgoed”, vertelt Pip.

Cultuurhistorie in miniatuur

Lauren Vredegoor zie je zichtbaar genieten van zijn vrijwilligerswerk op het landgoed. Met een brede glimlach vertelt hij enthousiast over zijn betrokkenheid bij Beekzicht. ‘Als kind was ik al regelmatig op de landgoederen hier in de omgeving te vinden, omdat ik hielp bij de jacht. Ik vind het belangrijk om me in te zetten voor het behoud van de natuur en het landschap, maar ook van de cultuur van Beekzicht’. Dat doet Lauren niet alleen door te helpen met het knotten van de wilgen of het maken van bijenhoeven en andere timmerwerkzaamheden. Speciaal voor het 200-jarig bestaan van Beekzicht maakte hij een miniatuur versie van Huize Beekzicht. “Ik vond het schitterend toen de grote posters in het park verschenen met de afbeelding van Huize Beekzicht erop. Toen kreeg ik het idee om een miniatuur versie op schaal te maken, zodat mensen een nog beter beeld krijgen van hoe het huis er uit heeft gezien”.

Rozentuin weer in volle bloei

Cecile Wiersema liet zich vooral inspireren door de rozentuin en stapte ook zo’n drie jaar geleden de vrijwilligersgroep in. “Toen ik hier begon stond er nog helemaal niets”, vertelt Cecile terwijl ze naar de netjes aangelegde rozentuin wijst. “Ik vind het heerlijk om met de bloemen bezig te zijn en dan vooral de rozen. Die zijn niet makkelijk met hun doornen, maar in bloei zijn ze prachtig en geuren ze heerlijk”.

Net als Pip is voor Cecile het leren van elkaar een belangrijk onderdeel van het vrijwilligerswerk. “De één weet veel van bloemen, de ander van snoeien. Al doende leer je een heleboel bij. En zolang ik nog nieuwe dingen leer en plezier heb zal je mij in de tuin van Beekzicht tegenkomen”, aldus Cecile.

Grote waardering voor vrijwilligers

Cecile, Laurens en Pip zijn onderdeel van een groep vrijwilligers die bestaat uit 30 personen. Op woensdagochtend wordt er gewerkt in de moes- en rozentuin en op donderdag is de landschapsploeg bezig op het landgoed. Op de vraag wat het drietal tegen nieuw te werven vrijwilligers zouden zeggen geven ze een soortgelijk antwoord. “We voelen ons echt gewaardeerd door de organisatie van Beekzicht. We worden betrokken bij de ontwikkelingen en als we iets nodig hebben hoeven we het maar te vragen en het wordt geregeld”, noemt Pip. “Ook is de sfeer ontspannen en is er onderling respect voor ieders inbreng”, vult Cecile aan. Laurens noemt ook het belang van een goede sfeer, “En niet onbelangrijk ook voor de innerlijke mens wordt gezorgd met op zijn tijd een gezellige avond met een hapje en een drankje. Allemaal onderdelen die vrijwilligerswerk op Beekzicht naar mijn idee tot een succes maken”.